

Arrest

nr. 207 391 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13 en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [K.K.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: /

nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te uiterlijk op 04.05.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart (PV BR.69.L3.022719/2017 van de politie zone van Anderlecht).”

Het inreisverbod is verder gesteld in de volgende bewoordingen:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : [K.]

voornaam : [K.K.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : /

nationaliteit : Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.05.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart (PV BR.69.L3.022719/2017 van de politie zone van Anderlecht).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.2. Ter terechtzitting wordt het niet betwist dat de verzoekende partij op 21 april 2018 werd gerepatriëerd naar haar herkomstland Oekraïne.

2.3. De Raad stelt vast dat, gelet op deze tussengekomen repatriëring, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds volledige uitvoering heeft gekregen. In deze situatie blijkt niet dat de verzoekende partij nog een belang heeft bij een eventuele nietigverklaring van deze beslissing. Een gebeurlijke vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verschaft de verzoekende partij immers geen titel om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan ook slechts één maal ten uitvoer worden gelegd (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513).

De verzoekende partij toont ter terechtzitting niet aan dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, haar nog een nuttig voordeel kan opleveren, en dit gelet op het gegeven dat deze reeds ten uitvoer is gelegd. Zij getuigt bijgevolg niet meer van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van deze beslissing.

2.4. Het beroep tot nietigverklaring is dan ook, nu de verzoekende partij niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij heeft effectieve en genestelde banden met België, ...

Hij woont reeds geruime tijd in België en heeft sinds die periode zijn leven opgebouwd in België. Eisende partij heeft gedurende een ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België. In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat eisende partij een bevel werd betekend met inreisverbod gedurende 3 jaar, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken. Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid. De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal leven in België heeft opgebouwd met zijn Belgische vader, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven). De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verwerende partij heeft nagelaten om het familieleven van eisende partij op één of andere wijze te beoordelen en deze te beantwoorden. Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de tweede bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven in rechte en in feite worden gelezen die tot deze beslissing hebben geleid.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan in de beslissing tot verwijdering van dezelfde datum waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat. De motieven waarom hiertoe in deze verwijderingsbeslissing werd besloten, worden kort hernomen.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. Dit omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. De gemachtigde van de staatssecretaris acht een inreisverbod van drie jaar proportioneel gelet op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Er wordt concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen en deze motivering beperkt zich niet tot de vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat in de tweede bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zijn opgenomen die aan deze beslissing ten grondslag liggen.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit dit wetsartikel volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemd artikel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. De verwerende partij beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij zij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit motief als dusdanig niet betwist en dus evenmin dat er grond was om een inreisverbod voor maximum drie jaar op te leggen.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu proportioneel is, gelet op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen en waar de verzoekende partij niet twijfelde om illegaal in België te verblijven en om economisch actief te zijn zonder de hiervoor vereiste toelating te hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en evenmin dat zij tijdens dit verblijf is betrapt op zwartwerk, oftewel dat zij in dit land economisch actief was zonder de hiervoor vereiste toelating te hebben. Zij geeft op zich evenmin aan te betwisten dat het bestuur kon oordelen dat gelet op deze vaststellingen een maatregel zich opdroeg in het belang van de immigratiecontrole en ter bescherming van de economische en sociale belangen. Zij betwist niet dat deze elementen relevant kunnen zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en zelfs een verzwarende omstandigheid kunnen vormen die rechtvaardigt dat de maximumduur van drie jaar wordt toegepast.

De verzoekende partij betoogt dat zij *“effectieve en genestelde banden”* heeft met België, dat zij reeds geruime tijd in België woont en dat zij gedurende een ruime periode haar familiaal, sociaal en cultureel leven in België heeft. Zij is van mening dat in deze omstandigheden de hechte banden met België manifest vaststaan.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij geenszins concretiseert, laat staan staaft, waaruit haar voorgehouden effectieve, genestelde en hechte banden met België precies bestaan, noch waaruit haar sociaal en cultureel leven zou bestaan. Evenmin zet de verzoekende partij op concrete wijze uiteen – waar zij betoogt dat het bestuur het nodige had kunnen doen om de “*desbetreffende*” informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken – welke informatie of welk standpunt zij bedoelt. De verzoekende partij geeft verder wel aan in België een familiaal leven te hebben met haar vader, maar zij toont niet met concrete stukken of een begin van bewijs aan dat haar vader dan in België zou verblijven, laat staan dat zij dan hechte banden onderhoudt met haar vader in België. De stukken van het administratief dossier wijzen niet op de aanwezigheid van haar vader in België.

Voor zover de verzoekende partij met haar kritiek aangeeft dat er onvoldoende rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van haar zaak, zoals wordt vereist in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan zij dan ook niet worden gevolgd. Zij dient duidelijk te maken met welke specifieke en dus concrete omstandigheden nog rekening had moeten worden gehouden bij het opleggen van het inreisverbod. Uit het voorgaande blijkt echter dat de verzoekende partij nalaat om op concrete wijze uiteen te zetten waaruit haar ‘*banden*’ met België juist bestaan. Verder blijkt op geen enkele wijze dat haar vader dan in België zou verblijven, laat staan dat de verzoekende partij in België een hechte band zou hebben met haar vader. Zij maakt niet aannemelijk dat enige concrete en relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Het betoog van de verzoekende partij kan niet overtuigen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris, wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad handelend als annulatierechter ook niet toe zulks vast te stellen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij in België gedurende geruime tijd een familiaal leven heeft opgebouwd met haar Belgische vader. Zij stelt dat er in casu niet is voldaan aan de voorwaarden die worden opgesomd in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om haar naar haar land van oorsprong te repatriëren, evenmin zou een grondige afweging zijn gebeurd tussen het leed dat bij haar zou worden veroorzaakt en het nagestreefde legitieme doel, aldus de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat de tweede bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering naar het land van herkomst betreft, wel een inreisverbod voor het grondgebied van België, evenals dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij de verzoekende partij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De Raad wijst erop dat opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM vooreerst een gezins- of familieleven in de zin van dit artikel aanwezig dient te zijn.

Er werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar vader in België verblijft. Zij toont ook niet aan dat deze dan de Belgische nationaliteit zou hebben. Deze gegevens blijken niet uit de stukken van het administratief dossier en de verzoekende partij legt in dit verband zelf ook geen stukken

voor. In deze omstandigheden is het bestaan van een familieleven in België geenszins aangetoond. In het verlengde hiervan blijkt ook niet dat in de bestreden beslissing enige motivering of beoordeling omtrent een dergelijk familieleven zich opdrong.

De Raad wijst er bovendien op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet wordt verondersteld en de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind. Op geen enkele wijze maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de relatie met haar vader – waar deze ook verblijft – wordt gekenmerkt door de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid, opdat deze relatie onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk dat er in België sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een belangenafweging diende en dient niet te worden doorgevoerd.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar haar banden met België, herhaalt de Raad verder dat zij in gebreke blijft te preciseren waaruit deze banden precies bestaan. Hiermee toont zij niet aan dat zij in België hechte en duurzame banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoekende partij, die er al niet in slaagt een concreet privéleven aan te tonen, overtuigt geenszins dat haar concrete zaak dan alsnog zou getuigen van de uitzonderlijke omstandigheden die kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.4. Wat betreft de nog aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat de overheid in casu in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.5. De verzoekende partij voert ook nog de schending aan van “*de Vreemdelingenwet*” en van het vertrouwensbeginsel. Er wordt echter niet gepreciseerd welke bepaling uit de *Vreemdelingenwet* dan geschonden wordt geacht, noch wordt toegelicht op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris door het nemen van de tweede bestreden beslissing deze specifieke bepaling dan wel het vertrouwensbeginsel heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

3.2.6. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft verder geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS